

Arrest

nr. 273 943 van 13 juni 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOLABIKA
Square Eugène Plasky 92/6
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 14 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 2 december 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. AUNDU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 15 oktober 2020 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De aanvraag werd op 2 december 2021 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.10.2020 werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert sinds 2007 in België te verblijven. Ter staving van deze bewering legt betrokkene (een bevestiging inschrijving DoMyMove d.d. 14.06.2012, attest verhoogde tegemoetkoming geneeskundige zorgen d.d.21.11.2013, opname ziekenhuis d.d. 18.01.2015, attest DELA d.d. 01.06.2016). Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene diende op 20.10.2010 een aanvraag 9bis in. Op 23.11.2011 werd hem een negatieve beslissing met bevel betekend. Betrokkene gaat tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting d.d. 16.12.2011, dit beroep werd verworpen op 14.03.2012. Op 24.01.2012 dient betrokkene opnieuw een aanvraag 9bis in, na een negatieve woonstcontrole werd deze aanvraag niet in overweging genomen. Op 23.02.2012 dient mijnheer een aanvraag tot gezinshereniging in, in functie van mevrouw S.K.M., op 30.07.2012 werd deze aanvraag onontvankelijk. Mijnheer werd in het bezit gesteld van een bijlage 15, betekend op 24.08.2012. Ook tegen deze beslissing gaat mijnheer in beroep bij de RVV d.d. 22.09.2012. Dit beroep werd verworpen op 13.02.2013. Op 24.08.2012 dient betrokkene een aanvraag 9ter in. Deze laatste werd onontvankelijk d.d. 10.12.2012 en werd aan betrokkene betekend op 21.01.2013. Opnieuw gaat mijnheer tegen deze beslissing in beroep d.d. 20.02.2013. Op 08.10.2012 dient betrokkene een nieuwe aanvraag 9bis in, ook deze werd onontvankelijk d.d. 13.06.2013. Op 30.10.2013 dient betrokkene opnieuw een aanvraag 9bis in ook deze werd onontvankelijk d.d. 21.02.2014. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dienden alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren. De bewering dat hij alhier langdurig zouden verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat hij zich in illegaal verblijf bevond en dat hij het grondgebied diende te verlaten waardoor hij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat hij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor hij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr. 248733 van 05 februari 2021).

Verder haalt betrokkene aan dat hij een relatie heeft met mevrouw S.K.M. en dat ze op 01.10.2010 hun huwelijksbanden officieel bekrachtigd hebben. Hij een gezin vormt met mevrouw en haar kinderen uit een eerdere relatie. Deze elementen kunnen echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. Verder blijkt uit het administratief dossier dat het Parket van de Procureur des Konings van Dendermonde op 19.09.2011 een ongunstig advies heeft gegeven i.v.m. dit huwelijk, waardoor de burgerlijke stand van de Stad Aalst dit huwelijk dan ook weigerde te erkennen. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn gezin, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt.

Veder beroept betrokkene zich op het feit dat hij het centrum van zijn belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd.

Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). We stellen vast dat betrokkene samenwoont met mevrouw S.K.M. en haar kinderen uit een eerdere relatie. Echter worden er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van zijn partner en haar kinderen aangetoond. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Verder beweert betrokkene dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM

Verder meent betrokkene dat hij voltijds aan het werk zou kunnen gaan, hij zou beschikken over vaardigheden op het vlak van bouwnijverheid (metselaar, vloerder, elektricien, loodgieter en verver). Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde waarom een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient hij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Betrokkene beroept zich op het feit dat een tijdelijke terugkeer een ernstig nadeel voor hem zou teweegbrengen. Zo zou betrokkene niet over de financiële middelen beschikken, dit zou een onbetaalbare uitgave zijn voor betrokkene en zou er volgens betrokkene geen enkele garantie zijn om het verkrijgen van een machtiging tot verblijf. Doch dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het lijkt ons erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene zich volledig geïntegreerd zou hebben in België, dat hij werkbereid zou zijn, dat, dat hij een sociaal leven opgebouwd zou hebben) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Tot slot en nogmaals; indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen."

1.2. Op dezelfde dag werd ten aanzien van verzoeker tevens een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Attendu que par moyen, il y a lieu d'entendre la description suffisamment claire de la règle de droit violée et de la manière dont cette règle de droit est violée par la décision attaquée (CE 17 décembre 2004, n° 138.590 ; CE 4 mai 2004, n° 130.972 ; CE 1er octobre 2006, n° 135.618) ;

Que le requérant invoque un moyen unique pris de la violation des dispositions légales et principes généraux ci-après :

- Articles 1 à 5 de la loi du 21 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et 62 de la loi du 15 décembre 1980 à titre principal et à titre subsidiaire, violation des principes généraux de bonne administration, devoir de minutie et soin et du droit d'être entendu préalablement à la décision - audi alteram partem.

- Article 7 et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, et de l'article 8 de la Convention Européenne des droits de l'homme ;

a. Quant à la violation des articles 1 à 5 de la loi du 21 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et des articles 7 et 62 de la loi du 15 décembre 1980 à titre principal et à titre subsidiaire du principe général de bonne administration devoir de soin, du principe général de bonne administration audi alteram partem.

a.1- A titre principal, la décision attaquée viole les articles cités au moyen :

En ce qu'elle n'est pas suffisamment motivée, voire qu'elle comporte une motivation inadmissible. A la lecture de la motivation de la décision attaquée, il s'avère que l'exigence de la motivation formelle n'a été respectée tant du point de vue des faits que de droit.

Que les motifs avancés par la partie adverse sont farfelus dans la mesure où, l'administration n'a pas examiné minutieusement les éléments nouveaux invoqués dans la demande 9bis.

Que le but des articles cités au moyen est d'astreindre l'administration à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité et, que l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement de l'administration, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991). Selon les auteurs E. Cerexhe et J. Vande Lanotte : “Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée. ”

Que le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir : permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question. Par voie de conséquence, il lui permettra de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14 juin 2002, n° 107.842).

Que Votre Conseil de céans est compétent pour exercer un contrôle de la légalité de la décision administrative attaquée. Il ne lui appartient nullement de se prononcer sur l'opportunité de décisions qui relèvent du pouvoir discrétionnaire du ministre compétent. Par ailleurs, le contrôle de légalité que le Conseil exerce doit se limiter à vérifier si l'autorité administrative qui a pris la décision attaquée « n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle a donné des dits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui ne procède pas d'une erreur manifeste d'appréciation » (C.C.E., 30 avril 2015, n° 144.586, pt 3.2

Attendu que dans la motivation de sa décision, la partie adverse allègue le fait que le requérant produit une attestation d'inscription à la mutuelle DoMyMove du 14.06.2012 en tant que conjoint de Madame S., une attestation de remboursement majoré des soins médicaux du 21.11.2013, une attestation DELA du 01.06.2016 d'assurance familiale obsèques ne constituent pas une circonstance exceptionnelle.

Que la partie adverse soutient que le requérant avait l'obligation de se conformer à l'ordre de quitter le territoire et devait tout mettre en œuvre pour se conformer à son obligation légale de quitter le pays. Qu'elle motive également que le long séjour du requérant en Belgique (soit 14 ans dont 12 ans de mariage et en ménage commun avec sa conjointe), son aptitude à travailler à temps plein, ses compétences en construction (maçon, carreleur, électricien, plombier et teinturier) et son intégration en Belgique ne peuvent être retenus comme des circonstances exceptionnelles parce qu'il n'a pas obtempéré à l'ordre de quitter le territoire.

Qu'en l'espèce, l'acte attaqué s'appuie uniquement sur l'irrégularité de séjour de la partie requérante au moment de l'introduction de la demande sans exercer un examen minutieux des éléments nouveaux exposés dans la demande et autres.

Alors que l'Arrêt d'annulation CCE 216 253, Votre Conseil a déjà jugé que :

« Dans sa demande introduite sur base de l'article 9bis de la loi 5/12/80, le requérant a notamment fait valoir qu'il séjourne en Belgique depuis 2000 et s'est prévalu de la longueur de son Séjour ainsi que de son intégration, attestées par les attaches développées, la production de lettres de soutien d'amis et de connaissances, sa connaissance du français et du néerlandais. La décision de us de séjour est basée sur le fait que : « L..] une bc me intégration dans la société belge et un long séjour sont des éléments qui peuvent, mais ne doivent pas entraîner octroi d'une autorisation de séjour (CE arrêt n° 3.195 du 14 juillet 2004). Dès lors ces éléments ne peuvent constituer un motif suffisant pour justifier une régularisation.

Le Conseil constate que cette motivation ne peut être considérée comme suffisante, dès lors qu'elle ne permet nullement de comprendre la raison pour laquelle, dans le cas d'espèce, la partie défenderesse estime que les éléments susmentionnés ne sont pas de nature à permettre une autorisation de séjour. La motivation de la décision ne semble être qu'une décision de principe de l'autorité administrative déduite d'un arrêt du Conseil d'Etat, sans aucune appréciation d'élément particuliers de la situation du requérant, invoqués dans sa demande. La décision est par conséquent annulée «

Que la requérante reste sans comprendre pourquoi tous ces éléments nouveaux ne sont pas minutieusement examinés.

Alors que la jurisprudence du C.C.E exige une motivation formelle suffisante offrant à la partie requérante « une information adéquate et suffisante qui lui permet de comprendre les raisons pour lesquelles il n'a pas été fait droit, au stade de la recevabilité, à la demande d'autorisation de séjour » (C.C.E., 30 avril 2015, n° 144.685).

Qu'il résulte de l'énoncé de l'article 9bis de la loi du 15/12/1980 et l'ensemble des jurisprudences que, si l'étranger est déjà présent sur le territoire belge, il peut y introduire la demande d'autorisation de séjour de plus trois mois, à condition qu'il invoque des circonstances exceptionnelles.

Que ladite demande d'autorisation de séjour doit comprendre trois éléments, à savoir : indiquer l'identité de l'étranger (A), exposer les circonstances exceptionnelles justifiant l'introduction de la demande en Belgique (B), et présenter les motifs de fond invoqués (C). Les deux premiers éléments conditionnent la recevabilité de la demande.

Qu'il est de la jurisprudence du Conseil d'Etat que lorsqu'il existe les circonstances rendant impossible ou particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine, l'étranger peut solliciter directement son séjour en Belgique sans retourner au poste diplomatique de son pays de provenance (C.E., 30 avril 2015, n° 144.470 ; 30 avril 2015, n° 144.695).

Que le seul fait d'être en situation irrégulière ne peut exclure les circonstances exceptionnelles permettant l'introduction de la demande directement sur le territoire belge.

Que la haute juridiction administrative a également précisé que ; « cette disposition n'impose nullement à l'étranger d'être entré régulièrement dans le Royaume, ni d'y séjourner de manière régulière » ('Arrêt du Conseil d'Etat du 12 mars 2004, n° 129.228, Revue du droit des étrangers, n° 127, 2004, pp. 68 et ss.).

Que dans l'arrêt C.C.E. du 20 mars 2013, n° 99.287, Votre Conseil de céans a déjà jugé que : « Force est toutefois de constater que cette motivation ne peut être considérée comme suffisante, dès lors qu'elle ne permet nullement de comprendre la raison pour laquelle, dans le cas d'espèce, [l'administration] estime que, à tout le moins, la durée du séjour du requérant et son intégration ne sont pas de nature à lui permettre d'obtenir une autorisation de séjour.

L'absence d'exigence de l'explicitation des motifs des motifs de la décision attaquée ne saurait être invoquée à cet égard, dans la mesure où le motif susmentionné ne semble être qu'une position de principe de [l'administration], déduite d'un arrêt du Conseil d'État, et non de l'appréciation de la situation invoquée par le requérant dans sa demande, tandis qu'en l'occurrence, l'examen des pièces versées au dossier administratif ne permet, par ailleurs, pas d'invalider ce constat ».

Que certes l'article 9bis ne donne aucune précision sur ce que peuvent être ces circonstances exceptionnelles, il énumère toutefois les éléments qui ne pourront être retenus au titre de circonstances exceptionnelles, à savoir, les éléments qui ont déjà été invoqués lors d'une demande précédente d'autorisation de séjour dans le Royaume. En l'espèce, le requérant a invoqué des nouveaux éléments relatifs à sa vie privée et familiale rendant impossible son retour. Il s'agit notamment des faits que :

- *Il est marié à un ressortissant belge avec la quelle il fait ménage commun depuis environ 12 ans.*
- *Il a contresigné avec sa conjointe, un bail de logement social qui, à ce jour, constitue leur domicile conjugal protégé par l'article 215 du code civil. Les époux occupent ensemble ladite maison sociale gérée par la société DEWACO.*
- *Il est repris dans la mutuelle de son épouse en tant que son conjoint et à sa charge.*
- *Son couple a souscrit ensemble les différentes polices d'assurance pour prévenir les risques et aléas de la vie, à savoir, assurance obsèques chez DELA, respectivement à leurs noms ainsi qu'à ceux des enfants du ménage,*
- *Il est père le responsable d'une famille, vu que sa conjointe est mère de trois enfants nés de ses précédentes relations amoureuses. Les deux aînés ont perdu leur père à Kinshasa. Le troisième est né en Belgique et élevé par le requérant qu'il appelle papa depuis l'âge de 2 ans. Il joue à son égard, un véritable rôle de père de substitution, au point qu'il ne pourrait être éloigné de ces enfants sans provoquer un choc émotionnel.*

Que le requérant reste sans comprendre pourquoi l'autorité n'y répond que de façon sommaire.

Alors que l'autorité est tenue d'examiner ces circonstances dans chaque cas d'espèce et dispose d'un large pouvoir d'appréciation (C.C.E., 3 juges, 28 septembre 2012, n° 88.719). Elle doit néanmoins motiver sa décision au regard de l'ensemble des éléments qui lui sont soumis. Sa motivation doit être individualisée et ne peut se limiter à une position de principe stéréotypée (C.C.E., 17 décembre 2014, n° 135.140). Elle doit refléter la prise en compte des éléments présentés (C.C.E., 30 avril 2015, n° 144.657).

Force est de constater que la partie adverse ne prend pas en compte les pièces probantes fournies dans la demande 9bis, qui confirment dans le chef de la partie requérante, les circonstances exceptionnelles rendant difficile le retour au pays de provenance.

Qu'une règle d'administration prudente exige que l'autorité apprécie la proportionnalité entre, d'une part, le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'alinéa 2 de la disposition [en l'occurrence l'obligation d'introduire la demande de séjour depuis le pays d'origine] et, d'autre part, son accomplissement plus ou moins aisé dans les cas individuels et les inconvénients inhérents à son accomplissement, tout spécialement les risques auxquels la sécurité des requérants et l'intégrité de leur vie familiale seraient exposées s'ils s'y soumettaient » (C.E., 1er avril 1996, n° 58.869, Rev. dr. étr., 1996, p. 742).

Qu'il y a lieu de retenir le défaut des principes généraux précités ainsi qu'une motivation suffisante dans le chef de la partie adverse. Il y a également lieu de retenir l'erreur manifeste d'appréciation des faits dans leur complexité qui viole les principes de proportionnalité.

a.2- A titre subsidiaire, attendu que la décision attaquée viole les principes généraux de droit notamment : principe de bonne administration, du devoir de minutie et soin, principe général de bonne administration audi alteram partem.

En ce qu'à la lecture de l'acte attaqué, aucun élément ne démontre qu'un examen minutieux et précautionneux ait été réalisé dès lors que la vie privée et familiale ainsi que l'intérêt supérieur de l'enfant mineur en cause, n'ont pas été pris en compte au moment de l'adoption de l'acte litigieux.

Qu'en outre, la partie adverse n'a pas laissé au requérant l'occasion de faire valoir les éléments relatifs à sa situation personnelle, lesquels auraient pu aboutir à une décision différente s'ils avaient été connus d'elle à savoir, le requérant est en possession d'une annexe 19Ter obtenue dans le cadre de sa demande de regroupement familial avec sa conjointe belge sur base de l'article 40Ter.

Que si la partie adverse l'avait entendue préalablement à l'adoption de l'acte attaqué, elle aurait pu constater le droit apparent de la partie requérante à se prévaloir d'une carte de séjour de membre de la famille de belge, vu qu'il est couvert par une Attestation d'immatriculation.

Que suivant le principe d'une bonne administration, et particulièrement les principes de précaution et minutie, chaque administration doit effectuer un contrôle concret, complet, loyal et sérieux des circonstances de l'affaire. Il n'en est pas le cas en l'espèce.

Que le requérant invoque tant le principe de droit belge exprimé par l'adage « audi alteram partem », que le principe général de droit de l'Union d'être entendu, indiquant que l'acte attaqué a été pris unilatéralement sur la base de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, sans que la partie requérante ait pu faire valoir d'éléments pertinents relatifs à la situation personnelle de son enfant mineurs d'âge, lesquels auraient pu aboutir à une décision différente s'ils étaient connus de la partie adverse.

Votre Conseil a déjà jugé que : « la Cour de justice de l'Union européenne (ci-après, « CJUE ») a indiqué, dans un arrêt C-166/13, rendu le 5 novembre 2014, que « [l]e droit d'être entendu garanti à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêt M., EU:C:2012:744, point 87 et jurisprudence citée) (...). Toutefois, selon une jurisprudence de la Cour également constante, les droits fondamentaux, tels que le respect des droits de la défense, n'apparaissent pas comme des prérogatives absolues, mais peuvent comporter des restrictions, à la condition que celles-ci répondent effectivement à des objectifs d'intérêt général poursuivis par la mesure en cause et ne constituent pas, au regard du but poursuivi, une intervention démesurée et intolérable qui porterait atteinte à la substance même des droits ainsi garantis (arrêts Alassini e.a., C-317/08 à C-320/08, EU:C:2010:146, point 63; G. et R., EU:C:2013:533, point 33, ainsi que Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, point 84). [...] ».

Par conséquent, il découle de l'obligation de prendre, à l'égard des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire, une décision de retour, prescrite par l'article 6, paragraphe 1, de cette directive, aux termes d'une procédure équitable et transparente, que les États membres doivent, dans le cadre de l'autonomie procédurale dont ils disposent, d'une part, prévoir explicitement dans leur droit national l'obligation de quitter le territoire en cas de séjour irrégulier et, d'autre part, pourvoir à ce que l'intéressé soit valablement entendu dans le cadre de la procédure relative à sa demande de séjour ou, le cas échéant, sur l'irrégularité de son séjour.

Le droit d'être entendu dans toute procédure, tel qu'il s'applique dans le cadre de la directive 2008/115 et, notamment, de l'article 6 de celle-ci, doit être interprété en ce sens qu'il ne s'oppose pas à ce qu'une autorité nationale n'entende pas le ressortissant d'un pays tiers spécifiquement au sujet d'une décision de retour lorsque, après avoir constaté le caractère irrégulier de son séjour sur le territoire national à l'issue d'une procédure ayant pleinement respecté son droit d'être entendu, elle envisage de prendre à son égard une telle décision, que cette décision de retour soit consécutive ou non à un refus de titre de séjour » (CJUE; 5 novembre 2014, C-166/13).

Que Votre Conseil rappelle également que dans l'arrêt « M.G. et N.R. » prononcé le 10 septembre 2013 (C-383/13), la CJUE a précisé que « [...] selon le droit de l'Union, une violation des droits de la défense, en particulier du droit d'être entendu, n'entraîne l'annulation de la décision prise au terme de la procédure administrative en cause que si, en l'absence de cette irrégularité, cette procédure pouvait aboutir à un résultat différent [...]. Pour qu'une telle illégalité soit constatée, il incombe en effet au juge national de vérifier, lorsqu'il estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifiques de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à [changer le sens de la décision] » (CJUE, 10 septembre 2013, C-383/13, points 38 et 40).

Qu'il ressort de l'examen de la cause que, la procédure administrative aurait pu aboutir à un résultat différent si le droit de la partie requérante à être entendue avait été respecté en l'espèce, étant précisé qu'il n'appartient pas au Conseil de substituer son appréciation à celle de l'autorité administrative.

Que de ce qui précède, le moyen est également fondé en ce qu'il est pris de la violation des principes généraux de droit de l'Union d'être entendu.

b. Quant à la violation des articles 7 et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 sur les étrangers, et de l'article 8 de la Convention Européenne des droits de L'homme ;

Attendu que l'acte attaqué viole l'article 7 au moyen en ce que, la motivation de l'ordre de quitter le territoire est stéréotypée alors que l'ordre de quitter le territoire qui accompagne une décision d'irrecevabilité d'une demande d'autorisation de séjour, est un acte distinct et devrait être motivé selon les règles de la motivation formelle des actes administratifs. Il doit faire l'objet d'un examen au regard de l'article 74/13 de la loi du 15/12/1980 et des droits fondamentaux du requérant.

Qu'en l'espèce, la partie adverse applique automatiquement l'article 7, alinéa 1er 20 de la loi du 15 décembre 1980 sur les étrangers sans prendre en compte d'autres paramètres dans le chef du requérant, à savoir qu'il vit en Belgique couvert par une annexe 19ter en attente de son attestation d'immatriculation (Carte orange obtenue en sa qualité de membre de la famille de belge). Cette AI vaut implicitement le retrait de l'OQT.

Qu'à ce sujet, la partie défenderesse devait tenir compte de l'interférence d'autres dispositions légales protégeant l'intérêt supérieur d'un enfant mineur en Belgique, à savoir les articles CEDH et article 74/13 de la loi du 15/12 /1980 sur les étrangers.

Qu'à la lecture de second acte attaqué (OQT), aucun élément ne démontre qu'un examen minutieux et précautionneux ait été réalisé concernant la vie familiale au moment de l'adoption de l'acte litigieux.

Qu'il y a lieu de retenir la violation de l'article 7 de la loi du 15/12/1980 précitée.

Que la décision attaquée viole l'article 8 CEDH au moyen en ce qu'il n'apparaît pas que la partie adverse a procédé à une mise en balance des intérêts en présence. Pourtant, le requérant forme une cellule familiale au sens de l'article 8 de la CEDH avec sa conjointe ainsi que les enfants de cette dernière qu'il élève.

Qu'une ingérence dans ce droit ne peut se justifier que pour autant qu'elle poursuive l'un des buts autorisés par la Convention et qu'elle soit « nécessaire dans une société démocratique » (article 8, alinéa 2).

Qu'en l'espèce, il s'avère que le requérant a contresigné avec sa conjointe un bail d'un logement social qu'ils occupent depuis 2012. À ce jour, il constitue leur domicile conjugal tel que protégé par l'article 215 du code civil.

Qu'il s'agit d'un logement social gérée par la société DEWACO pour lequel le requérant est solidairement tenu avec sa conjointe.

Que son couple a souscrit les différentes polices d'assurance pour prévenir les risques et aléas de la vie, à savoir : assurance obsèques chez DELA, respectivement à leurs noms ainsi qu'à ceux des enfants du ménage.

Que le troisième fils de sa conjointe est né en Belgique et élevé par le requérant qu'il appelle papa depuis l'âge de 2 ans. Il joue à son égard un véritable rôle de père de substitution.

Que le requérant reste sans comprendre pourquoi ces éléments d'ordre familiaux ne peuvent être pris en compte dans le cadre de l'article 8 CEDH.

Que lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et familiale est invoqué, le conseil examine d'abord s'il existe une vie privée et familiale au sens de l'article 8 CEDH, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué.

Que la partie adverse ne démontre pas en quoi ces éléments ne peuvent constituer une vie privée et familiale au sens de l'article 8 CEDH.

Que le requérant dénonce la violation par l'administration de son droit fondamental tel qu'il est prévu dans l'article 8 de la convention européenne de droits de l'homme relatives au droit à la vie privée et familiale ainsi que l'article 22 de la constitution belge qui dispose que chaque enfant a le droit de bénéficier des mesures et services qui concourent à son développement. Dans toute décision qui le concerne, l'intérêt de l'enfant est pris en considération de manière primordiale.

Qu'elle conclut à la violation de l'article 8 de la CEDH en ce que l'acte querellé est disproportionné et ne reflète pas un examen sérieux, tel que requis par l'article 74/13 ainsi que la jurisprudence de la Cour EDH en la matière."

3.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in worden vermeld. Daarnaast geeft verzoeker blijk van deze motieven te kennen nu hij deze motieven zelf bespreekt in de uiteenzetting van het middel en deze tracht te weerleggen. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Om tot een beoordeling over te gaan moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die

zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Verweerder oordeelt in de bestreden beslissing dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verweerder beschikt bij het beoordelen van het niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats.

In een eerste middelonderdeel voert verzoeker aan dat verweerder zich beperkt tot het herhalen van de elementen die reeds in het kader van voorgaande aanvragen om machtiging tot verblijf werden aangevoerd. Verzoeker zou in het kader van de onderhavige aanvraag echter nieuwe elementen hebben aangevoerd die niet door verzoeker besproken zouden worden.

Zo wijst verzoeker erop dat hij een huurovereenkomst voor een sociale woning heeft ondertekend samen met zijn echtgenote en solidair gehouden is om deze te voldoen. Verzoeker en zijn partner zouden tevens verschillende levensverzekeringspolissen hebben. Er wordt echter niet verduidelijkt op welke manier deze elementen het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken voor verzoeker om herkomst een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen in zijn land van herkomst.

Verzoeker voert tevens aan dat hij reeds twaalf jaar getrouwd is met zijn Belgische partner en dat hij een vaderrol opneemt ten aanzien van de kinderen van zijn partner. Wat betreft verzoekers huwelijk en zijn gezinsleven wordt er in de bestreden beslissing in de eerste plaats opgemerkt dat zijn huwelijk niet erkend is in België. Zo gaf de Procureur des Konings van Dendermonde op 19 september 2011 een ongunstig advies, waarop de ambtenaar van burgerlijke stand weigerde om het huwelijk te erkennen. Volledigheidshalve dient de Raad eraan te herinneren dat schijnhuwelijken niet beschouwd kunnen worden als een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verweerder motiveert bovendien dat verzoeker nooit eerder tot verblijf werd toegelaten of gemachtigd in België. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM geldt in het geval met betrekking tot het gezinsleven slechts een positieve verplichting. In de bestreden beslissing wordt erkend dat verzoeker samenwoont met zijn partner en haar kinderen, maar dat er geen sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Verzoeker verwijst in dit verband dat hij als een vader is voor de kinderen van zijn partner en dat zijn vertrek een grote emotionele schok zou zijn voor hen. De Raad dient in dit verband op te merken dat verzoeker nalaat om zijn vaderrol te onderbouwen met enig begin van bewijs. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er niet in alle redelijkheid van hem verwacht kan worden dat hij (tijdelijk) terugkeert naar zijn land van herkomst, om zich in regel te stellen met de verblijfswetgeving. Hij maakt niet aannemelijk dat het omwille van bovenstaande elementen zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit zijn land van herkomst in te dienen.

In de mate dat verzoeker zijn aanvraag geweigerd werd louter en alleen omdat hij niet over een verblijfsrecht beschikt, blijkt dit geenszins uit de bestreden beslissing. Uit de bovenstaande uiteenzetting blijkt dat verweerder wel degelijk uitdrukkelijk rekening heeft gehouden met de elementen die eigen zijn aan de onderhavige zaak bij het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing.

3.3. Verzoeker voert tevens aan dat hij voor het nemen van het bestreden bevel niet werd gehoord door verweerder en daardoor zijn persoonlijke situatie niet verder heeft kunnen verduidelijken. Hij voert aan dat hij in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter in het kader van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

De Raad dient in de eerste plaats vast te stellen dat verzoeker in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de mogelijkheid had om alle elementen aan te voeren die hij nuttig achtte voor de beoordeling van zijn zaak. Verzoeker verduidelijkt niet waarom hij opnieuw gehoord diende te worden.

Bovendien kan vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 39).

Waar verzoeker aanvoert dat hij een aanvraag gezinshereniging indiende en in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie, dient de Raad op te merken dat deze aanvraag dateert van na de bestreden beslissing. Hij kan derhalve verweerder niet ernstig verwijten omtrent dit element niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing. Voor zover verzoeker op dit element een antwoord wenst, herinnert de Raad eraan dat hij voor een beoordeling niet in de plaats mag stellen van de bevoegde administratieve overheid, in dit geval de Dienst Vreemdelingenzaken. Wat betreft verzoekers gezinsleven blijkt uit de bovenstaande vaststellingen dat de elementen die verzoeker aanvoert niet van die aard zijn

dat zij een ander licht hadden kunnen werpen op zijn situatie. Er blijkt niet dat verweerder tot een andere beslissing zou zijn gekomen indien verzoeker gehoord zou zijn.

Een schending van het hoorrecht of van de rechten van verdediging wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.4. In een tweede middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst erop dat hij naar aanleiding van zijn aanvraag om gezinshereniging in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie. Hij betoogt dat het bestreden bevel door de afgifte van dit attest als impliciet ingetrokken beschouwd dient te worden. Hierbij dient de Raad echter op te merken dat verzoeker voorbij gaat aan artikel 1/3 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggedrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.

Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving opgeschort.”

Hieruit blijkt dat de afgifte van een bijlage 19ter in het kader van een aanvraag gezinshereniging er slechts toe leidt dat de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten dat eerder werd afgegeven, tijdelijk wordt opgeschort en dat deze beslissing hierdoor niet uit het rechtsverkeer verdwijnt. Verzoekers betoog omtrent de impliciete intrekking van een bevel om het grondgebied te verlaten door de erop volgende afgifte van een attest van immatriculatie, mist feitelijke en juridische grondslag.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel de juridische grondslag vermeldt waarop deze gesteund is, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Er wordt gemotiveerd dat verzoeker zich op het grondgebied bevindt zonder in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Het bevel maakt melding van de correcte feitelijke en juridische motieven waarop ze gesteund is.

Waar verzoeker ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, dient er opgemerkt te worden dat het bestreden bevel genomen werd samen met de weigeringsbeslissing van 2 december 2021. Uit de feitelijke omstandigheden van de zaak blijkt duidelijk dat dezelfde overwegingen ook voorafgaan aan het bevel, dat door dezelfde ambtenaar op dezelfde datum werd genomen. Verzoeker voert ten aanzien van het bestreden bevel dezelfde elementen aan als diegenen die hij in bovenstaand middelonderdeel aanvoerde ten aanzien van de bestreden weigeringsbeslissing. Uit bovenstaande uiteenzetting blijkt dat verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk maakt.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT